
Tělo Kristovo

By David Wilkerson

July 29, 2002 Apoštol Pavel nás vyučuje: „Vy pak jste tělo Kristovo, a údové z částky“ (1. Korintským 12:27). Potom ještě detailně říká: „Nebo jakož tělo jedno jest a mnoho má údů, ale všickni ti jednoho těla údové, mnozí jsou, však jedno tělo jsou: tak i Kristus“ (12:12).

Pavel nám vlastně říká: „Podívej se na své vlastní tělo. Máš ruce, nohy, oči, uši. Nejsi jen izolovaný mozek, nezávislý na ostatních údech. Stejně je to i s Kristem. Není pouze hlavou. Má tělo, a my jsme zahrnuti jako jeho údy.“

Apoštol nás potom upozorňuje: „Tak mnozí jedno tělo jsme v Kristu, a obzvláště jedni druhých údové“ (1. Korintským 12:5). Jinými slovy nejsme připojeni jen k Ježíši, naší hlavě. Jsme také navzájem spojeni jeden s druhým. Faktem je, že nemůžeme být připojeni k němu, aniž bychom nebyli také spojeni s našimi bratry a sestrami v Kristu.

Pavel dovádí tuto myšlenku do konce slovy: „A chléb, kterýž lámeme, zdaliž není společnost těla Kristova? Nebo jeden chléb, jedno tělo mnozí jsme; všickni zajisté z jednoho chleba jíme“ (1. Korintským 10:16–17). Jednoduše řečeno, všichni jsme byli živeni stejnou stravou: Kristem, manou z nebe. „Nebo chléb Boží ten jest, kterýž sestupuje s nebe a dává život světů“ (Jan 6:33).

Ježíš prohlásil: „Já jsem ten chléb života... Já jsem ten chléb živý, jenž jsem s nebe sestoupil... kdož jímne, i on živ bude skrze mne“ (Jan 6:35,51,57). Představa chleba je tu důležitá. Náš Pán nám říká: „Když ke mně přijdeš, budeš vyživován. Budeš ke mně připojen jako úd mého těla. Tudíž přijmeš sílu z proudu života, který je ve mně.“ Opravdu, každý úd jeho těla získává sílu z jediného zdroje: Krista, hlavy. Všechno, co potřebujeme, abychom vedli přemáhající život, k nám proudí z něho.

Tento chléb je to, čím se odlišujeme jako údy jeho těla. Byli jsme odděleni od zbytku lidí, protože jíme z jediného bochníku: Ježíše Krista. „Nebo jeden chléb, jedno tělo mnozí jsme; všickni zajisté z jednoho chleba jíme“ (1. Korintským 10:17).

Některí křesťané však nechtějí být připojeni k ostatním členům těla. Rozmlouvají s Ježíšem, ale zároveň se izolují od ostatních věřících. Nechtějí mít nic do činění s tělem, kromě hlavy.

Ale tělo se nemůže skládat jen z jediného údu. Dovedeš si představit hlavu pouze s paží, která z ní vyrůstá? Tělo nemůže tvořit hlava samotná bez údu nebo orgánu. Jeho tělo se skládá z mnoha údů. Jednoduše nemůžeme být sjednoceni s Kristem, aniž bychom nebyli sjednoceni také s jeho tělem.

Víš, nepotřebujeme pouze hlavu. Potřebujeme celé tělo. Jsme navzájem spojeni nejen pro naši potřebu Ježíše, ale protože potřebujeme také jeden druhého. Pavel říká: „A tak neměj oko říci ruce: Nepotřebí mi tebe, anebo opat hlava nohám: Nepotřebuji vás“ (1. Korintským 12:21).

Všimni si druhé části tohoto verše. Ani hlava nemůže říci ostatním údům: „Nepotřebuji vás.“ Jak neuvěřitelné tvrzení. Pavel nám říká: „Kristus nikdy žádnému údu svého těla neřekne: ‚Nepotřebuji tě.‘“ Naše hlava se ochotně připojuje ke každému z nás. A co víc, říká, že jsme všichni důležití, dokonce nezbytní k fungování jeho těla.

Tohle je obzvláště pravdou o údech, které jsou možná pohmožděné nebo zraněné. Pavel zdůrazňuje: „Nýbrž mnohem více údové, kteříž se zdadí nejmilejší v těle býti, potřební jsou“ (12:22). Apoštol potom přidává: „A kteréž máme za nejméně ctihodné údy v těle, ty větší ctí přistíráme; a nezdobní

údové naši hojnější ozdobu mají“ (12:23). Mluví o těch v Kristově těle, kteří jsou nevidní, skrytí, neznámí. V Božích očích mají velkou úctu. A jsou naprosto nezbytní pro fungování jeho těla.

Tato pasáž má v sobě hluboký význam pro každého z nás. Pavel nám říká: „Nezáleží na tom, jak ubohou představu o sobě možná máš. Možná si myslíš, že jako křesťan nejsi na výši. Ale sám Pán říká: „Potřebuji tě. Nejsi jen významný úd mého těla. Jsi životně důležitý a nezbytný pro jeho funkci.““

V Matouši 22 vypráví Ježíš podobenství, které zjevuje mnohé o jeho těle na zemi. Každé z Kristových podobenství obsahuje skrytou Boží pravdu. Tato tajemství byla sdílena Otcem, Synem a Duchem svatým ještě před stvořením: „Otevru v podobenstvích ústa svá, vypravovati budu skryté věci od založení světa“ (Matouš 13:35). Ježíš svědčí, že tyto skryté pravdy jsou zjeveny jen těm, kdo si najdou čas, aby je hledali.

V Matouši 22 čteme podobenství, o kterém vím, že zjevuje mnoho o Kristově těle. V něm Bůh nastiňuje své věčné záměry v pozvednutí těla v říších. Krátce, chce nevěstu pro svého Syna. Tato nevěsta má být spojena s Ježíšem, spojena s ním dohromady jako jedno tělo. Kristus se stane jejím skutečným životem, právě tak jako jejím zdrojem. On bude připojen k ní a ona k němu.

Ježíš začíná své podobenství oznámením: „Podobno jest království nebeské člověku králi, kterýž učinil svadbu synu svému. I poslal služebníky své, aby povolali pozvaných na svadbu“ (Matouš 22:1–3). Král v tomto podobenství je jasně Bůh Otec. A syn zde je Kristus.

Vidíme tu Otce, který vysílá Ducha svatého, aby vyhledal nevěstu pro jeho Syna. Nevěstou je pochopitelně církev Ježíše Krista. A tato nevěsta je tvořena mnoha údy. Vlastně se skládá ze všech osob, kteří přijali pozvání na svatební večeři.

Přesto Ježíš v následujícím verši oznamuje: „a oni nechťli přijíti“ (22:3). Mluví o svém vlastním kázání Židům. Kristus naléhal na Izrael, aby ho přijali, ale odmítli. Písmo říká: „Do svého vlastního přišel, a vlastní jeho nepřijali ho“ (Jan 1:11).

Tak to král zkouší ještě jednou: „Opět poslal jiné služebníky, říká: Povzte pozvaným: Ať, oběd můj připravil jsem, volové moji a krmný dobytek zbit jest, a všecko hotovo. Pojďtež na svadbu. Ale oni nedbavše na to, odešli, jiný do vsi své a jiný po kupectví svém. Jiní pak zjímavše služebníky jeho a posměch jim učinivše, zmrdovali“ (Matouš 22:4–6).

Nejenže Židé zabili Ježíše, ale zavraždili i jeho apoštoly, kteří ho následovali. Tak nám Kristus říká: „A uslyšav to král, rozhnal se; a poslav vojska svá, zhubil vražedníky ty a místo jejich zapálil“ (22:7). Ježíš tu mluví prorocky. Pouze za několik desetiletí po jeho smrti vpochozovala do Jeruzaléma římská armáda a zpusťovala svaté místo. Dříve v Izraelské historii používal Bůh Asýrii, aby trestal svůj lid. Teď poslal římské generály Vaspiana a Tita, aby vypálili Jeruzalém do základů. Tak bylo doslova naplněno Ježíšovo proroctví: „Ať, zanechává se vám děm váš pustý“ (23:38).

Následující pasáž podobenství obsahuje jádro mého poselství o Kristově těle. Ježíš nám říká: „Tedy řekl služebníkům svým: Svadba zajisté hotova jest, ale ti, kteříž pozváni byli, nebyli hodni. Protož jděte na rozcestí, a kteréžkoli naleznete, zovtež na svadbu. I vyšedše služebníci ti na cesty, shromáždili všecky, kteréžkoli našli, zlé i dobré. A naplněna jest svadba hodovníky“ (22:8–10).

Od Kalvárie vychází evangelium k veškerému lidstvu: Židům a pohanům, otrokům a svobodným, bohatým a chudým, dobrým a špatným stejně. To je o tom, jak „naplněna jest svadba hodovníky“

(22:10). Prosím, rozumíte, tato scéna není o svatební večeři Beránka. Tahle oslava se bude konat po Soudu. Ne, tato večeře je hostina přijetí. A hosty jsou ti, kdo vnují pozornost volání, aby přijali Krista jako Pána.

Pemýšlej o tom. Podle Ježíše se tato nevěsta skládá ze „všech, kteréžkoli našli, zlé i dobré“ (22:10). Taková skupina zahrnuje kdysi špatné lidi: závislé, alkoholiky, prostitutky, vrahy, hazardní hráče, pěkupníky drog. Ale zahrnuje také kdysi dobré lidi, ty, kteří kdysi spoléhali na spravedlnost v tle.

Te byli všichni zmnni. Vyznali své híchy a byli dočista omyti Kristovou krví. Stejn jako zástupy zpívají každý týden, i oni svdčí: „Uvedl mne na hody, maje za korouhev lásku ke mn“ (Píse Šalamounova 2:4).

V Boží hodovní síni se shromáždil velký zástupKdyž Ježíš íká, že hostina byla „naplnna“ hodovníky, ecké slovo, které používá, je ‚pletho‘. Znamená nadchnout, naplnit, ovlivnit. Jinými slovy tito hosté představují očištěné, vykoupené tlo Kristovo. Byli ovlivnni, nadšeni a naplnni Duchem svatým. A On každého z nich odl bílým svatebním rouchem.

Domníváme se, že typická svatební hostina trvá několik hodin. V židovské kultuře za dn Ježíše mohla taková hostina trvat až sedm dní. Ale u Boha je den jako tisíc let. A v tomto podobenství trvá hostina, kterou tu vidíme, od Kalvárie. Pokračuje po celá staletí. A neskončí, dokud se Ženich nevrátí.

Drahý svatý, poznáváš, co to znamená? Každý den je tvj svatební den. Jako úd Kristova tla jsi součástí jeho nevěsty. To znamená, že si máš každé ráno, když vstáváš, obléknout bílé svatební roucho. Jestliže je poskvrné nebo umazané, máš ho přinést k jeho Slovu, aby bylo dočista vyprané. A po celou dobu máš nosit svj svatební prsten. Označuje tvj manželský stav jako zapečetný Duchem svatým. Nakonec máš hodovat na chlebu z nebe: Kristu, nebeské man.

V tle Kristov se tato svatební hostina koná každý den. Ale v hodovní síni byl objeven vetelec. Ježíš pokračuje v podobenství:

„Tedy všed král, aby pohledl na hodovníky, uzl tam človka neodného rouchem svadebním. I ekl jemu: Příteli, kteraks ty sem všel, nemaje roucha svadebního? A on onml. Tedy ekl král služebníkům: Svížíce ruce jeho i nohy, vezmte ho, a uvrztež jej do temností zevnitních. Tam bude pláč a škípení zub“ (Matouš 22:11–13).

Kdo je tímto mužem v podobenství? Je jasné, že jeho totožnost je vážná v kvli hroznému údlu, který bude trpět. Nkteí komentátoi naznačují, že tento muž představuje ty, kdo přicházejí k Ježíši oblečení v cárech své vlastní samospravedlnosti. Je to symbol ubohé, podvedené, rozedrané duše, která je odsouzena pro svou sebejistotu.

Nepíjímám tuto interpretaci. Možná budeš šokován, až ti eknu, kdo, jak já vím, je tento človk. Vodítka nalézám v tom, že ho král oslovil jako „pítele“. Ježíš použil to samé slovo k oslovení Jidáše peditím, než byl zrazen. Ostatně, chystal se tohoto človka poslat do pekla.

Podle mého názoru je tímto návštěvníkem sám človk hích - Satan. Vidím ho v duchu, jak se na hostině staví na odív oblečen v nádherném, oslnivém purpurovém rouchu své vlastní výroby a ne v pedsaném odvu. On je skutečným obrazem pýchy.

Pokud je popsáným člověkem Satan, proč byl vpuštěn na banket? Proč nebyl člověk hříchu zastaven u dveří? Vím, že odpověď nám dává Zachariáš. Prorok říká: „Potom mi ukázal Jozue kněze nejvyššího, stojícího před andělem Hospodinovým, a satana stojícího po pravici jeho, aby se mu protivil. Ale Hospodin řekl satanu: Potresčíž tě Hospodin, satane, potresčíž tě, pravím, Hospodin, kterýž vyvoluje“ (Zachariáš 3:1–2).

Jozue samozřejmě představuje nejvyšší kněžství, tedy ty, které spasil Jehovah. Pro dnešní věřící představuje také tělo Kristovo, Boží královské kněžstvo. V Zachariášově vizi stál Satan vedle Jozue, aby „se mu protivil“. Slovo pro protivit se tu znamená útočit a obviňovat.

Musím přiznat, že nevím, proč je Satanovi dovoleno útočit a obviňovat Boží lidi. Ale vím, co Bůh říká, že se stane našemu nepříteli: „Svržen jest žalobník bratří našich, kterýž žaloval na mě před obličejem Boha našeho dnem i nocí“ (Zjevení 12:10). Jednoho dne Pán sváže ďábla a uvrhne ho do věčného vězení.

Ale to se ještě nestalo. Satan ví, že jeho čas je krátký. Tak přichází proti tělu Kristovu s velkým hněvem. Opravdu, jeho útoky se vyznačují smělostí a drzostí jako nikdy předtím. Proč? On ví, že největší hrozbu pro něj představuje tělo krví očištěných věřících, které kráčí v jednotě. A v těchto posledních dnech Duch svatý provádí pozoruhodné dílo, když pozvedá a spojuje dohromady svaté na celém světě.

Tito zasvěcení služebníci stojí společně jako jedno tělo. Milují se navzájem, modlí se jeden za druhého, slouží zraněným a zstrašeným mezi sebou. A také stojí společně ve válce. Oni opravdu bojují s nepřitelem, svazují jeho království, vymítají mocnosti, přebírají autoritu nad pekelnými silami.

Vidíme tuto armádu posledních dnů v Ježíšově podobenství, spojenou v celek na svatební hostině. Tito krví očištění bojovníci jsou shromážděni u Kristova hodovního stolu, kde se posilují při hostině jeho chlebem. A všichni mají jediný cíl: Být úplně připraveni setkat se s Ženichem, až přijde.

Všichni bychom neměli být překvapeni, že se Satan vetřel do Božího domu. Je to jeho poslední šance pokusit se zničit, rozklížit Kristovo rostoucí, dozrávající a dospívající tělo. Tak vniknul na svatební slavnost, rozbíjel se a hledá zničit každého, koho může. A je přesvědčen, že nejlepší způsob, jak toho dosáhnout, je oklamat Boží vyvolené.

Jak se do toho ďábel pouští? Dělá to, co dělal vždy už od Kalvárie: Lže ti. Obviňuje tě. Vkládá do tvé mysli pochybnosti a strachy. Představují si tuto purpurovou oděnou postavu, jak hopsá kolem stolu a vyhledává každého hosta, aby ho oklamal. Zasazuje do nich pochybnosti a strachy, Istivě je obviňuje a pokouší se potěšit jejich bílá roucha.

Člověk hříchu se zaměřuje zvláště na jistý druh věřících Vím, že k Satanově strategii nacházíme klíč ve 3. kapitole Genesis. Ďáblu se právě podařilo svést Evu. Teď mu Bůh říká: „Nad to, nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potě tobě hlavu, a ty potěš jemu patu“ (Genesis 3:15).

Semeno ženy, o kterém se tu mluví, je Ježíš. Jinými slovy: Mesiáš povstane z lidského rodu. A Bůh prorokoval jeho vítězné dílo na kříži. Na Kalvárii Kristus rozdrtil nohou Satanovi hlavu.

Přesto Hospodin také prorokoval, že Satan pohmoždí Kristovu patu. Co to přesně znamená? Jako údy

Ježíšova t[ela] jsme jeho semeno. Samozřejmě, že nějaké z těchto semen tvoří patu v Kristově t[ele].
Koho se to týká?

Dostali jsme dvě stopy (vodítka). Zprv[ě], pata je část nohy. Víme, že hlavní úlohou nohy je stát nebo chodit. Tudíž vím, že nohy v Kristově t[ele] jsou tvořeny těmi vládci, kteří vystupují jako sv[ě]dci pro Ježíše. Tyto údy jsou také zodpovědní za chození pod vedením Ducha svatého. Všimni si, že tyto činnosti mají podp[or]né úlohy. Jsou většinou skryté a nevid[é]né, zatímco ostatní části t[ela] budí pozornost. Z těchto hledisek jsou nohy příkladem pro ostatní údy Kristova t[ela].

Ale noha je také jednou z nejcitlivějších částí t[ela]. Většinu času je schovaná, pro ochranu. Z tohoto hlediska se hebrejský význam „pohmoždit“ stává výmluvným. Znamená obelstít, podvést nebo lhát v očekávání, že udělá chybu, bude nachytán při lži. Jednoduše řečeno, vím, že se Satan zaměřuje na ty údy Kristova t[ela], které jsou citlivé a snadno zranitelné.

Pravděpodobně znáš takové křesťany. Milují Ježíše celým svým srdcem. Ale často si myslí, že nedosahují takové úrovně, která se od nich očekává. Zoufale touží potěšit Boha, ale jsou přesvědčeni, že to nikdy nedokážou. Nepochybují o Něm, ale o sobě. A snadno upadnou pod odsouzení, cítí se nehodní, nežádoucí, nechtějí a k nepoužití.

Šábel to o nich ví, protože jeho knížectva sledovala jejich životy. Takže te, když Satan vstupuje do Královny hodovní síně, je zcela připraven zaútočit. Obchází stůl kolem dokola, šeptá jim do uší obvinění. Jeho cíl? Přesvědčit svatě s citlivým srdcem, aby to vzdali. Chce je vidět, jak odkládají své svatební roucho a opouštějí hostinu v naprostém zoufalství.

Musím se tě zeptat: Je Satan stále ještě u tvého stolu? Slyšíš hlas, který ti šeptá:

- „Vypadáš tak čist[ě] a svat[ě]. Ale tvé srdce je černé od hříchu. Selhal jsi Bohu. Jsi neužitečný pokrytec.“
- „Ostatní křesťané tě nerespektují, protože nejsi obdarován. Dost si tě neváží. Nikdo tě nemá rád.“
- „Tenhle tvůj starý hřích tě dostane. Budeš v nemilosti u Boha i jeho lidu. A s tvým dobrým jménem bude konec.“
- „Můžeš zapomenout na všechna zaslíbení, o kterých si myslíš, že ti je řekl B[oh]. Oklamal jsem tě. Byl to můj hlas, který jsi slyšel.“
- „B[oh] je na tebe našťvaný. Proto nejsou tvé modlitby zodpovězené. Přáliš často jsi zhešil.“
- „Přijdeš o své zaměnění. Skončíš úplně chudý.“
- „Nedokážeš to. Než bude po všem, padneš.“

Dnem i nocí slyšíš tato obviňování. Říkám ti, Satan tě jenom chce odtáhnout od hodovního stolu. Potom tě může trápit, nechá tě vyhladovět naprostým nedostatkem Kristovy výživy. Chce tě izolovat, aby mohl otrávit tvého ducha. Snaží se tě přesvědčit: „Nedosáhneš toho. Nemá smysl v tom pokračovat. Nikdy nebudeš údem Kristova svatého t[ela].“ Pravda je, Satan ví, že jeho největším nepřítelem je sjednocené tělo vládců. Je si vědom Ježíšova slibu, že kde se sejdou dva nebo tři, Otec s radostí vyhoví jejich prosbám. Proto se nás rozhodl odstělovat jednoho po druhém.

Král v tomto podobenství vidí všechno, co člověk hříchu dělá. Král nakonec konfrontuje tohoto člověka, říká: „Jak ses sem dostal bez svatebního roucha?“ V podstatě říká: „Co si myslíš, že tu budeš d[ě]lat, soužití můj lid? Myslel sis, že to neuvidím? Věděl jsi, že s tebou nebudu jednat?“

Od první lži, kterou ti Satan našeptal, sledoval Bůh každou jeho akci. A činil kroky, aby ho umlčel. Písmo říká, že král způsobil, že nepozvaný člověk onom (viz Matouš 22:12). Bůh říká: „Žádné další obviňování v mé hodovní síni, Satane. Žádné další tvé lži k mému lidu.“ Potom král přikázal svým služebníkům: „Svažte ho a uvrhněte ho do tmy (do pekla).“

Nakonec je toto podobenství uzavřeno těmito slovy krále: „Nebo mnoho jest povoláných, ale málo vyvolených“ (22:14). Představuji si, jak se Bůh rozhlíží po hodovní síni a prohlašuje: „Po mnoho let jsem skrze své apoštoly volal k Izraeli. Ale nechtěli slyšet. A teď tyto hosté zde v mém domě odpovídali na mé volání. Říkám vám, oni jsou moji vyvolení. A já Satanovi nedovolím, aby kohokoliv odřízнул z mého těla.“

Víme, že ďábel ještě nebyl uvržen do věčného vzení. Přesto, když hodujeme u banketního stolu a očekáváme na příchod Ženicha, dostáváme příkaz. Král nám řekl, abychom svázali ďábla a vyhnali ho z hodovní síně. Krátce, máme se vzbouřit, povstat a učinit vážná opatření proti Satanovým útokům na Kristovo tělo.

Je překvapující, že mnoho křesťanů tento příkaz ignoruje. Kdykoli vidíme citlivého křesťana v bolesti, myslíme si: „Poskytnu mu útěchu. Chci být naslouchajícím uchem.“ Nebo: „Mohu obstarat nějakou pomoc. Přinesu mu jídlo, nebo nabídnu finanční pomoc.“ Tohle jsou opravdu skutky zbožné lásky. Ale často nestačí.

Jestliže víme, že Satan promlouvá lži do našeho života, vyžaduje se od nás mnohem víc než jen naslouchat nebo nabídnout radu. Máme se shromáždit spolu s dalšími věřícími a převzít autoritu nad nepřítelem. Ježíš nám říká, že některé druhy démonického útlaku „nevychází, jediné skrze modlitbu a post“ (Matouš 17:21). Takže postem a modlitbou máme svázat nepřítele. A máme ho vyhnat z myslí, duše a okolností našeho bližního věřícího.

Strávil jsem mnoho hodin, kdy jsem se pokoušel poradit sklíčeným věřícím, kteří byli v koncích ze svých potíží. Poznal jsem, že nad nimi stojí Satan a přesvědčuje je o svých lžích. Nyní, když vidím, jak ďábel pracuje ještě na dalším citlivém svatém, povstane ve mně svatý hněv. A jsem si vědom, že musím udělat to, k čemu je povolán každý pravý služebník v těle, aby to dělal: svázat Satanovi ruce a nohy ve jménu Ježíše a uvrhnout ho do zevnější temnoty.

Žiješ pod mračnem zoufalství? Znáš bratra nebo sestru, kteří jsou deprimovaní, skleslí, naslouchají Satanovým obviňováním? Naléhám na tebe, vyhledej modlíci se věřící v Kristovo těle. Jdi k těm, kdo opravdu znají Boží srdce. A označí lži nepřítele za to, co skutečně jsou.

Písmo říká, že když je jeden z nás zraněný, všichni jsme zranění. Proto je naprosto životně důležité, abychom se spolu shromážдили ve jménu Ježíše kvůli ostatním. Jsme povoláni, abychom v autoritě našeho Spasitele svázali nepřítele a vyhnali ho z života každého dalšího. Potom budeme schopni uvést každou myšlenku do poslušnosti Kristu. To je skutečná práce Kristova těla.

Copyright/Omezení šíření: Tento datový soubor/tato publikace je výhradním vlastnictvím World Challenge, Inc. Může být tištěn/a v plném znění pro osobní potřeby, pro šíření v rámci rodiny nebo mezi přáteli. Text nesmí být žádným způsobem měněn ani upravován a všechny kopie musí obsahovat toto prohlášení o copyrightu. Materiál nesmí být veřejně elektronicky přenášen ani zpřístupněn prostřednictvím FTP či webových stránek s výjimkou worldchallenge.org, davidwilkerson.org nebo tsculpitseries.org.

© 2002 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771